

ватъ преднитѣ си крака и дращятъ муцунитѣ на своитѣ неприятели. Но скоро измякуватъ проточено и бързо се разпръсватъ. Кучетата се нахвърлятъ върху завладяната плячка.

Презъ пролѣтѣта започна да дохожда въ двора едно куче мършаво и мръсно. Никой не знаеше, какъ се казва то, нито отъ кжде е дошло. За това всички го гонѣха. То се страхуваше еднакво и отъ децата, и отъ кучетата, и отъ коткитѣ. Но веднага, гладно до смъртъ, то пакъ се завръщаше. Най-после, когато никой не оставаше около сметѣта, то се промъкваше предпазливо, ровѣше въ цилиндритѣ и търсѣше троха хлѣбъ или нѣкой недогризанъ кокалъ.

Единъ день то стоеше до входа и съ жадни очи гледаше претѣпканитѣ съ сметъ цилиндри. Сашко, едно лошо и жестоко момче, го забеляза и се спушна срещу него.

— Хайде да пребиемъ този проклетъ и грозенъ песъ, — звика той на другаритѣ си.

Нѣколко деца прекъснаха игритѣ и започнаха да удрятъ беззащитното животно.

— Да го научимъ, какво търси въ чуждъ дворъ, — викаха тѣ. Кучето се сви изплашено до стената и жално заскитѣ.

— Защо биете това нещастно животно? Какво ви направи? — намѣси се Кольо и раздърпа момчетата.

— Вижъ, колко е грозно и мръсно, — започна да се оправдава Сашко. Кольо застана предъ кучето и разпери ржце.

— Който удари кучето, да си мисли, — заплаши той. Обърна се къмъ кучето и нѣжно го погали.

Кучето замаха опашка и го загледа признателно съ голѣмитѣ си умни очи. Кольо го примамва у дома си и му даде да яде.

— Какъ се казвашъ? — запита го той.

Кучето не отговори. То лакомо поглеждаше хлѣба, който му даваше момчето.

— Ще те кръстя Шаро, защото козината ти е шарена, — каза Кольо следъ кжсо мълчание.

Отъ тоя день Кольо и Шаро станаха голѣми приятели. Кольо хранеше кучето, кжпѣше го, учеше го на разни фокуси. Скоро Шаро стана голѣмо и хубаво куче съ гладка и лъскава кожа. Той пазѣше презъ нощѣта кжщата, докато Кольо спѣше, а презъ деня го следѣше навсѣкжде, ближеше ржцетѣ му и весело размахваше опашка.

Презъ лѣтото Кольо отиде да прекара ваканцията при баба си. Той обичаше хубавото планинско градче, кждето живѣеше баба му. Децата тамъ се катерѣха по планината, ходѣха въ близката гора за лешници, кжпеха се въ рѣката, търсѣха къртици по полето.

Още на другия день следъ пристигането си, Кольо заедно съ нѣколко момчета се отправи къмъ рѣката. Задъ тѣхъ радостно тичаше Шаро, като любопитно разглеждаше тѣснитѣ, пусти улички. Малката дружина излѣзе извънъ града, сви по една пѣтека и скоро стигна рѣката. Тя буботѣше буйна и страшна. Децата нагазиха и започнаха весело да се гмуркатъ въ студената вода. Кольо се радваше